

ЩО ПРАВИШЪ, ТОВА И ЩЕ НАЙДЕШЪ

(Народна приказка)

Имало едно време трима братя. Тѣ имали една сестра, която много обичали. Най-много я обичалъ най-малкиятъ братъ. Порастла сестрата и се омъжила въ друго село. Но свекърътъ и свекървата се случили лоши хора. Тѣ измъчватъ невѣстата, дори и хлѣбъ ѝ не давали. А момчето ѝ било по чужбина на печалба. Най-стариятъ братъ еднажъ отишелъ на гости при сестра си. Свекърътъ и свекървата го посрещнали и започнали да го канятъ най-любезно и да говорятъ:

— Заповѣдай, заповѣдай, свато. Добре ни дошелъ. Е, снахо, я да те видимъ сега какъ ще нагостишъ брата си. Хайде, иди омѣси голѣма пита отъ бѣлото брашно, разточи баница, заколи кокошка и я сготви!...

— Добре, — рекла снахата и припнала радостна да приготви вечеря, както ѝ поръчали.

Братътъ, като чулъ всичко това, зарадвалъ се и си рекълъ:

— Вижъ при какви добри хора има щастие да дойде сестра ни. Дано бжде умна да ги слуша и почита.

Ала току-що излѣзла невѣстата изъ стаята, свекървата скокнала следъ нея, настигнала я на двора и ѝ казала:

— Снахо, ти не слушай що дума старецътъ. Той не знае що говори. Колцина сме, та да мѣсишъ голѣма пита и баница? Братъ ти е нашъ човѣкъ, що ще се срамуваме отъ него. Омѣси една царевична питка и просено млинче колкото за вечеря.

Нѣмало що да стори снахата, направила както ѝ поръчала свекървата. Вечерята невѣстата сложила трапезата и донесла царевичната питка и просеното млинче.

Свекърътъ като видѣлъ това, развикалъ се ужъ сърдито:

— Що е това, мари снахо? Що ти казахме ние да приготишъ, а ти що си сготвила? Така ли ще посрещнешъ брата си? За пръвъ пѣтъ ни идва той на гости, за пръвъ пѣтъ ни стѣпва въ кѣщи, и така ли ще го гостимъ? Ехъ, ти неразбрана, ехъ, ти глупава снахо!...

Невѣстата мълчала, потънала въ земята отъ срамъ и едвамъ преглѣжала сълзитѣ си. А свекърътъ се обърналъ къмъ братъ ѝ:

— Ей така, свате, поминуваме съ сестра ти. Думай си ти, ако си нѣмашъ работа, учи я, карай се: устата ти говорятъ, шапката ти слуша, а тя — дърво, нищо не разбира.

Братътъ се смаялъ. Седналъ да вечеря, ала едвамъ можалъ да преглѣтне нѣколко залька отъ мѣка. Току що седнала и невѣстата да вечеря, свекърътъ казалъ:

— Я иди, снахо, завчасъ, та хвърли храна на говедата. Свърши и тая работа, та свободно да вечеряшъ.

Станала невѣстата и отишла да нахрани говедата. Ала, догдето ги нахрани, догдето после донесе прѣсна вода за пиене, тѣ изяли всичко.